

KRUKONOSE

*Každý má být spokojen s dobou,
která je mu dána k životu.
Krátký čas život je dost dlouhý na to,
abys žil dobře.*

Cicero

Krkonoše 23.12.2009

Dlouho jsem se rozmýšlel, zda mohu dnes odjet do svých oblíbených hor. Máme s Jitkou výročí – už 41 let mě má oficiálně po svém boku a ještě o 6 let více se známe... Ano, skoro celé půlstoletí!

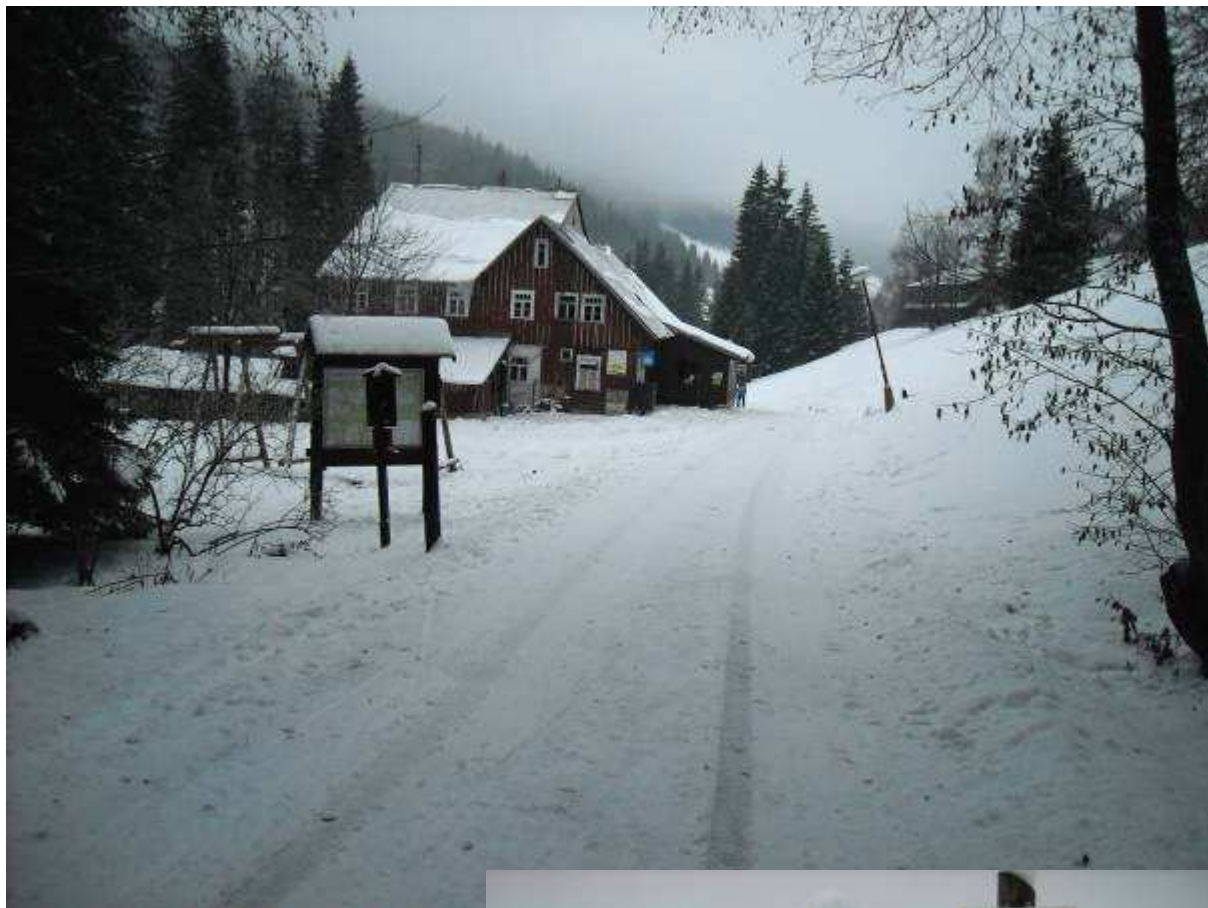
Já však nejraději slavím v hezkém příjemném prostředí a tak opět vyrazím vláčkem v 5.26 hodin do nejbližších Krkonoš. Vystoupil jsem v Kořenově, kde už čekal bus, který mě odvezl do Harrachova.

**Harrachov – Dvoračky 8 km – Vrbatova bouda 11,5 km – Mísečky 15,5 km
– Špindlerův Mlýn 20 km**

Z Harrachova jsem začal stoupat na Rýžoviště a dále lesem po zasněžené cestě

směr Ručičky, kde začala mlha. Teplota mírně pod nulou, drobné sněžení, mírný

vítr, pohoda. Zde jsem odbočil vlevo a pod Lysou horou traverzoval přes tři sjezdovky, z nichž jen jedna byla upravená.

U boudy Dvoračky zdravím dvě dámy, ale bez lyží, německy hovořící, které mi

popřály hezké Vánoce a šťastnou cestu, když jsem pokračoval nahoru směř Harrachovy kameny a Vrbatova bouda. Dále už cesta nebyla prošlapána a tak se dosti bořím do sněhu a občas i do hlubokých návějí sněhu. Čím výše stoupám,

tím je sněhu více, hustší je mlha a také vítr zesílil. Vše kolem je namrzlé včetně kosodřeviny, orientačních tyčí i směrových tabulí. Zde bylo mnohem chladněji,

ale zima mi nebyla, neboť stoupání mi dalo docela zabrat. Úsek dlouhý necelé 4 km jsem však šel skoro 1,5 hodiny a nebýt tyčí, nevím, kam bych došel. Zima je melancholické období, je to doba k přemýšlení a tak se mi honily hlavou jak

radostné okamžiky, které převažovaly, tak i trochu „černé myšlenky“. Kdyby náhodou některé tyče chyběly, mám se vrátit nebo pokračovat do neznáma, i

když to tu dobře znám? Po dosažení mohyly Hanče a Vrbaty, kteří tu před 86 lety zahynuli, už jsem věděl, že jejich osud nebudu následovat a bylo mi báječně. Ani mi nevadila uzavřená Vrbatova bouda a v pohodě jsem sestupoval

po zasněžené silnici na
Horní Mísečky, kde jsem
potkal pár osamělých
lyžařů a jeden mě
dokonce vyfotil.
Sluníčko se pomalu

pokoušelo
prodrat
zataženou
oblohou, ale
moc se mu to
nedařilo.

Pohledy do
údolí sice byly,
ale nevýrazné,
spíše mlhavé.

Na
Jilemnické
boudě jsem se
zastavil jen
krátce, neboť
jsem měl jídlo
sebou
z domova a
lepší. Ceny
oběda se
pohybovaly
od 120 do

189 Kč, polévka 30 Kč, nejlevnější desítka 30 Kč. Na upravené sjezdovce jsem
minul jen několik německy hovořících lyžařů a dětí. Teplota zde byla kolem
nuly. Rychle jsem seběhl po bobové dráze do Špindlu a překvapivě stihl právě
odjíždějící autobus přímo do Jičína. Zde jsem ještě nakoupit květiny, víno,
krátce relaxoval v bazénu a sauně a v 16.30 hodin už jsem byl opět doma.
Tento krátký záznam jsem učinil na nátlak Jitky, která do něho chce vložit
několik málo fotek, které jsem pořídil.

V Jičíně
23.12.2009

I v a n

PS: protože Jitka nebyla doma, radoval jsem zatím z krásných vánočních gratulací, kterých přišlo za jediný den velmi mnoho a některé potěšily opravdu hodně. Dovolím si citovat např.:

Od Martina z Nového Zélandu:

Dnes, na Štědrý den, jsem se vrátil z 2,5 denního treku na Great Barrier Island, zatímco všichni připravovali "Vánoce" :). Ten ostrov je nádhera, lesy jak z pravěku, absolutně bez lidí, není tam elektřina, lidi používají jen agregáty nebo větrnou a solární energii, v polovině ostrova prašné silnice. Na treku jsem potkal jen jednoho člověka, v hot springs jsem byl jen sám. Byl jsem na nejvyšší hoře, jen asi 650m, pak kaňonem dolů, pak zase neuvěřitelné písčité pláže, v kempu (spíše tábořiště bez obsluhy), jsem byl sám). Tam jsem letěl malým letadlem pro 6 lidí, zpátky 4 hod. lodí. Na letišti jen bouda, nikdo nikde. Vystupoval jsem tam jako jediný, letadlo odletělo a ticho. Není tam žádná doprava, jen shuttle na zavolání ... ale jen stěží je signál :-)) Jezdil jsem stopem, paráda ... jsem plný dojmů z té divočiny, teď jsem dobalil dárky a jdu spát ... tak se měj a pěkný Vánoce - tady se slaví až 25.12.

Od Luboše z Jičína:

„Do nového roku 2010 přeji ve zdraví tisíce najetých a stovky našlapaných kilometrů, ať při tobě stojí vždy štěstí a ať tě nikdy neopustí tvůj optimistický pohled na svět a pozitivní myšlenky, které šíříš kolem sebe...“

Od Pepíka z Prahy, spolužáka z fakulty:

„Ahoj Ivane,
vypadáš snad mladší než před 40 lety.“ (to jsem se zasmál nahlas ☺)

Od Zuzky z Bratislavy:

Predvianočné dni sú teraz ako zvonček a chcú objaviť aj Tvoje srdce. To srdce sa nedá nájsť len-tak, neobjavíš ho dnes ráno v schránke, nevyskočí na Teba ako reklama, nespadne z neba ako hviezda, ale ty sám musíš vynaložiť veľa síl a námahy, aby sa ono otvorilo v Tebe.

Zvonček má v sebe srdiečko,
ktoré bije a dáva život,
nie ten obyčajný, ale tajomný...

*Obdivuhodný je Pán,
že si vybral chladné dni, aby sme mali túžbu po teple,
že si vybral chudobných, aby sme túžili po bohatstve,
že si vybral pokorných, aby sme našli svoju veľkosť v ňom.
Tak aj dnes máš šancu dať zvončeku srdiečko,
nájsť zmysel týchto čakajúcich dní,
ktoré nesú v sebe tajomstvo betlehemskej noci,
dní naplnených chladom v chudobných a pokorných...*

A tak Ti prajem Ivan srdiečko zvučné a nežné, srdiečko tajomné, ktoré v sebe ukrýva Pána.

...nech aj to Tvoje srdce rozozvučí lásku, pokoj a nehu v srdiach Tvojich blízkych...

"Krasne Vianoce"

Mé přání k sobě je relativně snadné, ale pro mě stále obtížné: „**umět se zastavit**“. Pokouším se o to už 6 let, kdy jsem si sám pro sebe napsal předvánoční zamyšlení „Umět se zastavit, dokud je čas“. Nechci, aby mi unikaly mnohé krásy života. Snažím se to učit na cestách od poutníků celého světa. Ale zatím se nedaří.

Na závěr si dovolím citovat Ghándího:

*Nezáleží na tom, co máme,
ale na tom, zda z toho, co máme, umíme dávat.*

*Nezáleží na tom, co děláme,
ale na tom, jak to děláme. Nezáleží na tom, kolik škol máme,
ale na tom, jak s vědomostmi zacházíme.*

*Nezáleží na tom, zda se nám utrpení vyhne
ale na tom, zda je umíme, když přece jen přijde, přijmout.*

*Nezáleží na tom, co o nás říkají lidé,
ale na tom, jací skuteční jsme; zda jsme věrni sami sobě.*

*Nezáleží na tom, zda jsme dlouho živi,
ale na tom, jak jsme svůj život naplnili.*

A končím ještě posledním citátem :

Dej každému dni příležitost, aby se mohl stát tím nejkrásnějším dnem v životě.

Mark Twain

